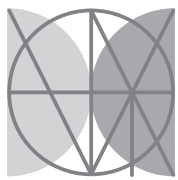

Els dramaturgs analitzen els problemes de la creació al Sitges Teatre Internacional a partir de l'exemple de l'Astillerio

Marta Monedero
SITGES

Quan Billy Wilder i Ernst Lubitch s'encallaven a l'hora d'escriure un guió, el segon es tancava al lavabo i en sortia sempre havent-ne trobat el desllorigador, de manera que Wilder va acabar dient que el senyor del lavabo devia ser un geni.

Recollint aquest esperit de l'escriptura compartida, ahir es trobaven a Sitges una cinquantena d'autors i algun director que escoltaven com funciona el Teatro del Astillero, col·lectiu que en 10 anys s'ha convertit en un referent de la dramàtica contemporània que es fa a la capital de l'Estat. L'Astillerio, però, és una mena d'oasi en el mapa teatral madrileny. Una iniciativa privada que aposta per escriure col·lectivament i contrastar obres d'altres dramaturgs, proposta que a Catalunya només troba dues experiències similars: el viver de creadors del T-6 i l'Obrador de la Sala Beckett, on arran dels tallers que s'hi fan els joves autors s'ajunten per afinitats. "Cal que el text dramàtic sigui perfecte, perquè un

El senyor del lavabo

JOSEP LOSADA

Els peixos arriben a Sitges

► La programació va continuar dilluns al vespre amb la representació de *Y los peces salieron a combatir contra los hombres*, la nova proposta de la companyia madrilenya Atra Bilis Teatro. La violència poètica de l'autora, Angélica Liddell, serveix per passar comptes amb la cara més sinistra d'Espanya. Durant la mateixa jornada també es va poder veure *Plou a Barcelona*, una coproducció entre l'STI i la Sala Beckett signada per Pau Miró.

segon d'avorriment pot ser un llast per a tota l'obra", comentava Luis Miguel González Cruz, un dels integrants del col·lectiu que aposta per fer "moltes versions" de cada obra, treballar-les exhaustivament i fer una "crítica ferotge als altres companys" per esperar-los.

Aquest taller d'escriptors dramàtics treballa a partir d'un de-

tall concret. En aquest cas, el mot intolerància fa que els autors hagin bastit un espectacle que ahir al vespre es presentava a Sitges, un muntatge "no sobre la intolerància genèrica, sinó sobre com tots som intolerants".

Una obra feta des de la "de-cència" i "compromesa", afegia José Ramon Fernández. Jordi Galceran replicava que "és im-

possible no estar compromès amb la realitat". I Sanchis Siniserra acotava que "a vegades confonem realitat amb actualitat i la realitat té un mar de fons més lent". Com a petita fórmula per als joves dramaturgs, els suggeria de "convertir l'evidència en problema" i "crear estímuls que bombardegin la cultura de l'oci".

CABARET

'Remena, nena'

Cabaret historicista

Jordi Jané

'REMENA, NENA'. AMB MONE, Carme Sansa i Lluís Sintes. CLARINET: Ferran Oltra. CONTRABAIX: Ferran Cubedo. PIANO, DIRECCIÓ MUSICAL I ARRANJAMENTS: Pep Pladellorens. IL·LUMINACIÓ: Kiko Planas. VESTUARI: Javier Sanz / Germán Miranda. CONCEPCIÓ I DIRECCIÓ D'ESCENA: Marta Momblant. FOYER DEL GRAN TEATRE DEL LICEU, 25 DE MAIG.

El cuplet *Remena, nena* que dóna títol a aquest espectacle prové del vodevil *La reina ha relliscat*, estrenat el 1932 al Teatre Espanol per la companyia de Josep Santpere. La cançó ha arribat fins als nostres dies gràcies a les versions que n'han fet, entre d'altres intèrprets, Guillermina Motta i Mary Santpere (qui, per cert, el 1989 la va cantar a duo amb Lloïl Bertran al programa *Oscamandit* del Canal 33 per donar l'alternativa cabaretera a l'actriu igualadina).

Per dues úniques sessions, el Foyer del Liceu ha fet una aproximació a un cafè cantant: s'hi ha col·locat una pista central elevada on convergeixen tres passarel·les que donen moviment i joc escènic al muntatge i la resta de l'espai és ocupat per taules i cadires. He dit aproximació a un cafè cantant per-

què el Foyer, tot i que és un espai magnífic, resulta més aviat fred i asèptic si pensem en clau de cabaret. D'altra banda, ni l'ambientació ni la il·luminació contribueixen a crear la necessària atmosfera de complicitat. Dit això, cal afegir de seguida que *Remena, nena* és un treball molt meritori que resumeix prou exhaustivament la història catalana d'un dels gèneres més populars a l'Europa dels segles XIX i XX, un gènere que ha seduït artistes i intel·lectuals com Picasso, Colette, Gasch i Cocteau, i que va entrar a la Península per Barcelona a cavall dels dos segles esmentats. S'hi repassen cançons de totes les èpoques i hi desfilen autors i músics com Apelles Mestres, Enric Morera, Josep Santpere, Josep Maria de Sagarra, Josep M. Torrens, Maria Aurèlia Capmany, Jaume Vidal Alcover i Josep Maria Mestres Quadreny. Tot i que l'espectacle llisca de manera acceptable, pel meu criteri hi ha un greu error de repartiment. Carme Sansa no és Lotte Lenya ni Ute Lemper però és una actriu que canta amb una singularitat que la fa única, a més de tenir els dits pelats de fer cabaret. Ella hi havia de ser. I, tot i que ja entrem en un registre diferent, també Mone (que se sent com el peix a l'aigua interpretant cançons picants com *Quina nit!*, *El contador* i *La corbatera*). Per mi, l'error és tancar el triangle interpretatiu amb un cantant líric. Lluís Sintes em sembla un bon baríton, però el seu volum i el seu registre tímbric no funcionen al costat d'aquestes dues veus femenines, i d'això l'espectacle se'n ressent notablement. Els músics són tots tres d'una gran solidesa i els arranaments de Pladellorens s'ajusten bé al gènere i denoten, alhora, personalitat musical. En resum, un espectacle necessari, massa fugaç a la cartellera (el dia que hi vaig anar jo era ple de gom a gom) i amb alguns errors fàcilment solucionables.

L'AGENDA D'AVUI

20.00 *Piel de arena*, de Simona Quartucci. Teatre Retiro. **Cia. Rasatabula.**

21.30 *Die zecke*, d'Anke Glasow. Mercat. **Anke Glasow & Company.**

23.00 *Desencant*, d'Isabelle Bres, Mònica Marcos i Albert Pérez. Teatre Prado. **Elektra.**

La censura de 'Me cago en Dios'

Com que el to que caracteritza els muntatges de l'Astillerio és el de *Produccions Amic Meu*, un terme introduït per la cineasta Iciar Bollain que fa referència als impagables cops de mà que les amistats donen a l'hora de muntar un espectacle, González Cruz no amaga que la falta de diners "és una forma de censura" que sovint va de la mà d'una "distribució difícil i del silenci" que es genera quan un espectacle no té prou ressò. La introducció de la censura va servir perquè Iñigo Ramírez de Haro destapés la caixa dels trons. L'autor de *Me cago en Dios*, una obra que durant una funció al Círculo de Bellas Artes de Madrid es va haver d'interrompre perquè els protagonistes van ser agredits, afirma que ha patit amenaces telefòniques i que "des de la Plataforma Cultura contra la Guerra" li han arribat a dir que si es digués Javier Bardem "tots estarien al carrer protestant al meu costat".

Nobel

PRESENTA

CÓMICOS.

ALGO MÁS QUE LOS MEJORES MONÓLOGOS Y SUS...

Nobel y Cómicos te traen a **Máximo Pradera, Joan Domínguez, Sinacio y Goyo Jiménez** interpretando en directo los mejores monólogos. Durante una hora y media, descubre tus contradicciones y disfruta de ellas. **Teatro Apolo (Barcelona). 6 pases:** del miércoles 2 de junio al domingo 6 de junio. Consultar horarios en servicio de taquilla. Venta anticipada de entradas en **Servicaixa**, 902 33 22 11, www.servicaixa.com, **El Corte Inglés**, 902 400 222, en www.elcorteingles.es, y el día de la actuación en la **taquilla del teatro**. **Sólo el día del estreno EVA HACHE**, sustituyendo a Goyo Jiménez.